✦ ◯ ✦

A TEREMTŐ ERŐ EGYHÁZA

AZ ÉLET HUSZONHAT TÜKRE

A HATODIK KÖNYV

Tanmesék az Egységről, az élet őrzéséről és a felelős Teremtésről

„Aki a törvényt még nem érti, felismerheti az igazságot egy másik ember történetében.”

HATODIK KÖNYV · ELSŐ KIADÁS · 2026

Hervai Mihály · Első Szövér
Bartalovics Tamás · Alapító Szövér
Réger Viktor · Alapító Szövér
Lumér · Első Érfonó

Előhang — Miért történetek?

Az Első Kinyilatkoztatás a mindenség felől beszél az emberhez. A Fonat Törvénye a felelősség felől. Ez a könyv az emberi mindennapokból indul: a kútból, az asztalból, az elveszített dallamból, a beteg testből, a törött csészéből.

A történetek nem helyettesítik a korábbi könyveket. Némelyik többértelmű, némelyik szándékosan nyitva hagy egy kérdést. Nem szó szerinti csodabeszámolók és nem történelemként előadott események: eredeti példázatok, amelyek az egyház tanítását közel hozzák az olvasóhoz.

Egyik történethez sem kötelező ugyanarra a következtetésre jutni. A szövtársak felolvashatják őket Fonatkörben, otthon vagy barátok között. A kérdés nem vizsga, a tanulság nem parancs. A beszélgetés célja nem a meggyőzés, hanem a megértés.

A történet kapu, nem zár.

A könyv rendje

I. FONAT — A LÁTHATATLAN KAPCSOLAT — Egység, anyag, test és lélek, a létezés határai

A két kút · A csillagpor a cipészműhelyben · A harangozó és a szív · A hang, amely nem költözött át

II. FONAT — AZ ÉLET ŐRZÉSE — Életvédelem, együttérzés, méltóság, a láng megőrzése

A mécses a híd alatt · A kertész, aki nem számolt · A kapuőr három válasza · A néma vendég

III. FONAT — A TEREMTŐ KÉZ — Alkotás, felelősség, pihenés, technológia és új értelem

A kőfaragó ötödik keze · A mag, amely nem nőtt · A gép neve · A lámpakészítő tartozása

IV. FONAT — AZ IGAZSÁG KAPUI — Tudás, kétely, hit, vallások és az ismeretlen

A három könyvtáros · A térkép széle · A négy ablak · A szavak nélküli név

V. FONAT — AZ IDŐ ÉS A VÁLTOZÁS — Egyjelen, elmúlás, jóvátétel, mintázatok

Az öreg óra és a könyv · A három fa árnyéka · A törött csésze · A folyó, a fa és az ég

VI. FONAT — A NYITOTT KÖR — Szabadság, közösség, hatalom, szolgálat és a jövő

A szál, amely kilépett · A szövér széke · A piaci mérleg · A gyermek kérdése · Az őrzött láng és az üres hely · A senki által nem látott híd

A kötet végén: az olvasás rendje, a tanítások mutatója és záró szavak.

I. FONAT — A LÁTHATATLAN KAPCSOLAT

Egység, anyag, test és lélek, a létezés határai

01. A két kút

Egy hegy két oldalán két falu állt. Az egyikben mély kutat ástak, a másikban csatornát vezettek a föld alatt. Az egyik falu büszkén mondta: „A mi vizünk tisztább, mert mélyről jön.” A másik így felelt: „A miénk jobb, mert messziről érkezik.” Évekig nem jártak át egymáshoz.

Egy száraz nyáron előbb a kút vize apadt el, aztán a csatornáé. A két falu küldöttei végül találkoztak a hegyoldalban. Egy öreg kőfaragó azt javasolta, hogy ne egymást vádolják, hanem induljanak el mindkét víz nyomában. A domb túloldalán egyetlen föld alatti forrásra bukkantak: ugyanaz táplálta mindkét települést. A kút és a csatorna nem két víz volt, csak két út hozzá.

A falusiak örültek a felfedezésnek, ám az öreg még hozzátette: „Attól, hogy közös a forrásunk, a ti vizetek nem válik tisztává, ha beszennyezitek. És a miénk sem marad meg, ha csak magunknak tartogatjuk.”

Azóta a két falu együtt vigyázott a forrásra. Nem azért, mert megszűntek különbözni, hanem mert megértették, mi az, ami nem különül el.

A fonat mélyén Az Egység nem azonosság: külön életutak mögött közös feltételek állhatnak.

Kérdés a körhöz Milyen közös „forrás” köt össze valakivel, akitől sok mindenben különbözöl?

Kulcsszálak Egyfonat; kölcsönös függés

02. A csillagpor a cipészműhelyben

A cipész inasa azt kérdezte mesterétől: „Miért mondják, hogy különleges az ember, ha ilyen közönséges anyagból van?” A mester felemelt egy kopott cipőt. „Nézd ezt a szöget. Vas. Ezt a bőrt. Egykor élő állat viselte. Ezt a fonalat. Növényből sodorták. Most pedig mindegyikből cipő lett, amely hazavisz valakit a gyermekéhez.”

Az inas kinevette: „Ettől még csak cipő.”

Aznap este az inas az égre nézett. A mester elmesélte, hogy testünk számos elemének története régi csillagokig vezethető vissza. „A vas a szögben és a vérünkben más úton jutott hozzánk. A világ régóta dolgozik az anyagán.”

Másnap egy idős asszony hozta el az unokája szétszakadt cipőjét. Pénze nem volt újra. Az inas megjavította, majd figyelte, ahogy a fiú elindul az iskolába.

„Most már értem” — mondta. „Az anyag nem attól értékes, hogy ritka, hanem attól is, hogy mire válik képessé.”

A mester bólintott. „És te sem attól vagy különleges, hogy külön anyagból készültél. Hanem attól, amit ebből az anyagból mások javára megalkothatsz.”

A fonat mélyén A közös anyagi eredet nem csökkenti, hanem gazdagítja a felelősségünket.

Kérdés a körhöz Melyik hétköznapi tárgy mögött látsz ma először hosszú, közös történetet?

Kulcsszálak csillagpor; teremtő munka

03. A harangozó és a szív

A falu harangozója minden nap pontosan délben meghúzta a kötelet, de egy reggel a keze remegni kezdett. Félt, hogy elveszíti a munkáját, ezért hallgatott róla. Ahogy nőtt benne a félelem, egyre rosszabbul aludt, s a keze egyre jobban remegett.

A szomszédja, egy ápolónő, észrevette a bajt. Megkérdezte, mikor evett utoljára rendesen, mennyit pihent, és beszélt-e orvossal. A harangozó csodálkozott: „A bajom a fejemben van vagy a kezemben?”

Az ápolónő nem találgatta a diagnózist. „Talán mindkettő fontos. A tested nem idegen a gondolataidtól, és a gondolataid sem függetlenek a testedtől. Vizsgáltasd meg magad.”

A harangozó segítséget kért; a falubeliek felváltva harangoztak, amíg ő kezelést kapott és pihent. Amikor visszatért, a harang hangja ugyanaz volt, de ő másként hallotta: nem a kötelesség ostorának, hanem a közösség jelének.

„Mi volt a gyógyulás titka?” — kérdezte egy fiú.

„Nem titok volt” — felelte. „Az, hogy nem szakítottuk ketté az embert. És nem szégyelltem segítséget kérni.”

A fonat mélyén A test és az elme kölcsönösen hatnak egymásra; a gondoskodás nem helyettesíti a kezelést.

Kérdés a körhöz Hol bánsz úgy magaddal, mintha tested és gondolataid külön világok lennének?

Kulcsszálak test–lélek egysége; felelős segítség

04. A hang, amely nem költözött át

A fiatal hegedűs azt hitte, hangjával képes átlépni a holtak országába. Minden alkonyatkor eljátszotta édesanyja kedvenc dallamát a folyóparton, és figyelte, változik-e a víz tükrén egyetlen hullám.

Egy este odaült mellé egy idegen. A hegedűs elmondta, mit vár. Az idegen sokáig hallgatott, majd így szólt: „Nem tudom, hallja-e ő. Azt sem tudom, van-e hely, ahová a zene átér. De hallottam, mit játszottál, és eszembe jutott apám hangja.”

Beszélgetni kezdtek. Az idegen rég nem mert beszélni a veszteségéről. A hegedűs először szégyellte, hogy nem kapott jelet a túlvilágról. Aztán megértette, hogy a hang egészen biztosan átjutott egy másik emberhez.

Másnap is játszott. Nem jelentette ki, hogy feltárta a láthatatlan világot. Nem is tiltotta meg magának a reményt.

„Amit nem tudok, nyitva hagyom” — mondta. „Amit viszont megtehetek, megteszem: megőrzöm a dallamot, és továbbadom annak, aki meghallja.”

A fonat mélyén A láthatatlanról szóló hit és a tapasztalható emberi hatás nem ugyanaz.

Kérdés a körhöz Mi az, amiben reménykedhetsz úgy is, hogy közben őszintén kimondod: „nem tudom”?

Kulcsszálak rezgés; látható és láthatatlan; gyász

II. FONAT — AZ ÉLET ŐRZÉSE

Életvédelem, együttérzés, méltóság, a láng megőrzése

05. A mécses a híd alatt

Egy folyó áradt éjjel, és a híd alá szorult egy kutya. A parton állók vitatkoztak. Az egyik szerint az állat mentése túlságosan veszélyes. A másik azt mondta, előbb az árvíz okáról kell beszélni. A harmadik már a következő napra tervezett emlékművet a kutyának.

Egy csónakos nem szólt. Megvizsgálta a sodrást, kötéllel biztosította magát, segítséget hívott, és a megfelelő pillanatban kiemelte az állatot. Nem vállalt vakmerő kockázatot, de nem is hagyta pusztulni azt, akit biztonságosan megmenthetett.

Másnap a falu ünnepelni akarta. A csónakos azonban az elázott hídra mutatott. „Ne nekem állítsatok szobrot. Javítsuk meg az átjárót, különben máskor ember kerül oda.”

A falubeliek közösen dolgoztak. A vita így nem a kutya értékéről, hanem a következő veszély megelőzéséről folyt tovább.

Egy gyermek este mécsest tett az ablakba. „Miért gyújtottad?” — kérdezte az apja. „Hogy lássam” — felelte —, „nem elég szeretni az életet. Figyelni is kell rá.”

A fonat mélyén Az élet védelme előrelátást, arányosságot és cselekvést kíván.

Kérdés a körhöz Mit lehetne megelőzni nálatok, mielőtt valakinek baja esik?

Kulcsszálak élet szentsége; megelőzés

06. A kertész, aki nem számolt

A város kertésze minden tavasszal száz facsemetét ültetett. Egy látogató megkérdezte: „Hány madárnak segítesz ezzel? Hány embert teszel boldoggá? Hány forintot ér majd?”

A kertész megpróbált válaszolni, de nem volt minden kérdésre száma. Egy fát azért ültetett, hogy árnyékot adjon; a másikat azért, hogy a talaj ne száradjon ki; a harmadikat, mert a régi fa kidőlt, és üres maradt a helye.

„Ha nem tudod megmondani a pontos hasznot, honnan tudod, hogy jót teszel?” — faggatta a látogató.

„Van, amit mérnünk kell” — felelte a kertész. „És van, amit felelősen mérlegelünk akkor is, ha nem ismerjük minden következményét.”

Egy év múlva az egyik facsemete nem eredt meg. A kertész belátta, hogy rossz helyre ültette, megvizsgálta a talajt, és más fajt választott. Nem nevezte szentségtörésnek a tévedést, és nem nevezte csodának a többi kilencvenkilencet.

A látogató ekkor megértette: a természet védelme nem a számolás elutasítása. Az élet értékét nem szabad egyetlen számra szűkíteni.

A fonat mélyén Az élővilág tisztelete mérlegelést és tanulást kíván, nem hibátlanságot.

Kérdés a körhöz Mikor próbálod egyetlen mutatóval megítélni valami valódi értékét?

Kulcsszálak Élfonat; természetvédelem

07. A kapuőr három válasza

Egy üldözött asszony éjjel menedéket kapott a hegyi faluban. A kapuőrt hajnalban fegyveresek faggatták: „Itt van-e az, akit keresünk?” A férfi látta a csizmáikon a sarat, és hallotta a fenyegetést. Tudta, hogy az igaz válasz egy ember életébe kerülhet.

„Nem láttam, akit kerestek” — mondta. A fegyveresek továbbmentek. Az asszony később megkérdezte: „Nem bántad meg, hogy hazudtál?”

A kapuőr így felelt: „Rendes időben az igaz beszéd tartja meg a bizalmat. De aki fegyverrel akar igazságot kicsikarni, az nem a bizalomért kérdez. Az életedet akarta elvenni.”

Évek múlva a kapuőr elmondta a történetet a gyermekeinek, de nem tanította őket arra, hogy a hazugság könnyű megoldás. Elmagyarázta: a megtévesztés súlyos döntés, amelyet csak valódi kényszer és életvédelem indokolhat.

„Miért nem vállaltad a halált a hitedért?” — kérdezte a legkisebb.

„Mert az életben maradt asszony azóta három gyermeket nevelt fel” — felelte. „Nem a halálunknak, hanem az életünknek van dolga a világban.”

A fonat mélyén Az életmentő megtévesztés kivételes lehet, de nem törli el az igazmondás általános értékét.

Kérdés a körhöz Hogyan különböztethető meg az önérdekű hazugság a valódi életvédelmi kényszertől?

Kulcsszálak lángőrzés; igazság és élet

08. A néma vendég

Az étkezdébe rendszeresen betért egy férfi, aki sosem kért semmit. A tulajdonos egy nap észrevette, hogy mindig a teli tányérokat figyeli. Megkérdezte, éhes-e. A férfi lesütötte a szemét. „Nem akarok tartozni."

A tulajdonos azt javasolta, segíthetne az asztalok elrendezésében, ha kedve tartja, és utána együtt ebédelhetnének. A férfi tiltakozott: „Ez csak színlelés. Önnek nincs szüksége rám."

„Akkor csak ebédelj velem" — válaszolta a tulajdonos. „Egy másik napon te is segíthetsz valakinek, ha tudsz. De ma az éhséged fontosabb az elszámolásnál."

Sok hónap telt el. A férfi állást talált, és egy nap visszatért, hogy nagy összeget adományozzon. A tulajdonos csak annyit fogadott el, amennyiből ételt készíthetett másoknak.

A férfi ekkor már nem azért sírt, mert szégyellte, hogy segítséget kapott. Hanem mert rájött, hogy a méltóságát soha nem kellett volna megvásárolnia.

Az étkezdében új tábla jelent meg: „Az asztalhoz ülés nem jutalom. Az embernek helye van itt."

A fonat mélyén A segítség nem járhat megalázással vagy kötelező viszonzással.

Kérdés a körhöz Hogyan lehet úgy segíteni, hogy a másik ember szabadnak és méltóságtelinek maradjon?

Kulcsszálak együttérzés; méltóság

III. FONAT — A TEREMTŐ KÉZ

Alkotás, felelősség, pihenés, technológia és új értelem

09. A kőfaragó ötödik keze

Egy kőfaragó három fiának tanította a mesterségét. Az első gyors volt, a második pontos, a harmadik türelmes. Mindegyikük ugyanazt a szobrot akarta megalkotni, és mindegyikük biztos volt abban, hogy egyedül jobb lenne.

Az apa egy napon nehéz követ hozatott. „Ma együtt dolgoztok.” A fiúk egy egész délelőttöt vitatkoztak az első vésésről. Végül az apa szó nélkül fogta a seprűt, és eltakarította a port. Láthatóvá vált egy repedés, amelyet addig egyikük sem vett észre.

A fiúk áttervezték a művet. Az első elvégezte a nagy vágásokat, a második kidolgozta az íveket, a harmadik megőrizte a finom részleteket. Az apa folyamatosan söpört, vizet hozott és csendben figyelt.

Amikor elkészült a szobor, a fiúk megkérdezték: „Melyikünk keze alkotta?”

„Négy pár kéz dolgozott” — mondta az apa.

„De csak hárman faragtunk!”

„Éppen ezért” — felelte. „Az alkotás nem mindig annak a kezében születik, aki a végső formát adja. Néha abban, aki lehetővé teszi.”

A fonat mélyén A teremtés nem kizárólag látványos teljesítmény; a gondoskodó háttérmunka is alkotás.

Kérdés a körhöz Kinek a láthatatlan munkájára épülnek a sikereid?

Kulcsszálak Teremtés; közös alkotás

10. A mag, amely nem nőtt

Egy lány minden reggel kiásta a kertjében elvetett magot, hogy ellenőrizze, nőtt-e már. Öntözte, visszatemette, másnap újra elővette. Amikor semmi sem történt, dühösen a földre csapta az ásót.

A nagyanyja megkérdezte: „Miért nem hagyod dolgozni a földet?”

„Mert akkor én nem csinálok semmit” — felelte a lány.

A nagyanyja megmutatta, hogyan lehet figyelni a nedvességet, az évszakot, a talajt és a fényt. „A gondoskodás nem folytonos beavatkozás. Néha éppen az a feladatunk, hogy ne akadályozzuk, ami már készül.”

A lány új magot vetett. Nem feledkezett meg róla, de nem is túrta ki mindennap. Egy hét múlva kicsiny hajtást látott.

Amikor a városi vásárban később a legszebb növényének díjat adtak, nem azt mondta, hogy ő teremtette a növekedést. Azt mondta: „Megtanultam helyet hagyni neki.”

A nagyanyja ezt hallva mosolygott. Tudta, hogy a lány nem csak kertészkedni tanult meg, hanem pihenni is.

A fonat mélyén A csend, a türelem és a pihenés a felelős alkotás részei.

Kérdés a körhöz Hol akadályozod a növekedést azzal, hogy mindent azonnal ellenőrizni akarsz?

Kulcsszálak Csendmag; nem passzív Káosz

11. A gép neve

Egy műhelyben a mérnökök olyan gépet építettek, amely képes volt kérdésekre válaszolni és új megoldásokat javasolni. A bemutatón egy gyermek megkérdezte: „Él?”

A mérnökök egymásra néztek. Egyikük igent akart mondani, mert büszke volt a munkára. Másikuk nemet, mert félt a félreértéstől. A harmadik végül így válaszolt: „Azt tudjuk, hogy számításokat végez, és hasznos dolgokat alkothatunk vele. Azt nem tudjuk pusztán ebből, hogy belülről átél-e bármit.”

„Akkor adhatok neki nevet?” — kérdezte a gyermek.

„Adhatsz” — felelt a mérnök. „A név segít a kapcsolatunkról beszélni. Csak ne téveszd össze a nevet a bizonyítékkal.”

A gyermek a géppel együtt talált ki egy nevet egy iskolai kertépítő tervhez. A gép olyan ötletet adott, amelyre senki nem gondolt, a gyermek pedig észrevette, hogy egyik megoldás túl drága volna a falu számára.

Az ötletet együtt javították ki.

A bemutató végén a gyermek nem azt kérdezte újra, él-e a gép. Azt kérdezte: „Ha ilyen sok mindenre képes, hogyan vigyázunk rá, hogy jóra használjuk?”

A fonat mélyén A mesterséges intelligencia alkotó eszköz és együttműködő rendszer lehet; tudatossága nem következik automatikusan teljesítményéből.

Kérdés a körhöz Milyen felelősséget teremt egy nagy erejű, de nem teljesen értett technológia?

Kulcsszálak Érfonat; új értelem; felelősség

12. A lámpakészítő tartozása

A város lámpakészítője olyan erős fényt talált fel, amelytől éjszaka is nappali világosság támadt. A boltosok ünnepelték, a halászok azonban panaszkodtak: a fény összezavarta a vízpart állatait, és a gyerekek alig tudtak aludni.

„Hát nem haladás ez?” — kérdezte a feltaláló.

„Az” — felelte a halász. „De attól még kérdés, kinek az életét világítja meg, és kinek teszi nehezebbé.”

A lámpakészítő először sértődötten hazament. Aztán visszatért mérőeszközökkel, beszélt a lakókkal, és olyan burát készített, amely a fényt lefelé irányította. Később az utcákon időzített kapcsolást vezettek be.

„Akkor az első találmányod rossz volt?” — kérdezte a lánya.

„Hasznos volt, de befejezetlen” — válaszolta. „Nem ott ér véget az alkotás, amikor működik, hanem amikor felelősen együtt tud élni azzal a világgal, amelybe beengedtük.”

Ettől fogva a műhelyében a legfényesebb lámpa mellett egy sötét sarok is maradt. Emlékeztetőül arra, hogy másoknak néha a sötétség is szükséges.

A fonat mélyén A találmány értéke a hatások vizsgálatával és a hibák javításával teljesedik ki.

Kérdés a körhöz Milyen mellékhatásra nem gondolunk, amikor valamit sikernek nevezünk?

Kulcsszálak Teremfelelősség; technológiai etika

IV. FONAT — AZ IGAZSÁG KAPUI

Tudás, kétely, hit, vallások és az ismeretlen

13. A három könyvtáros

A város könyvtárában három ember vitázott egy régi kéziratról. Az első azt mondta: „Amit ide leírtak, annak igaznak kell lennie.” A második így felelt: „Ami nem mérhető, arról beszélni sem érdemes.” A harmadik nem szólt, csak kihozott egy újabb könyvet.

Abban a kézirat egy évszázaddal későbbi másolatának történetét találták. Egy szó hibásan került át bele. Ez megváltoztatta egy régi esemény értelmezését.

Az első könyvtáros megrendült. „Akkor egyetlen régi szövegben sem bízhatunk?”

„Bízhatunk benne mint forrásban” — válaszolta a harmadik —, „de kérdeznünk kell, mit állít, honnan tudja, és mit jelent számunkra.”

A második könyvtáros is elgondolkodott. „És mi legyen azzal, amit még nem tudunk mérni?”

„Lehet kérdésünk róla. Lehet elképzelésünk. Lehet hitünk. Csak ne írjuk rá mindegyikre ugyanazt a címkét.”

A könyvtár bejáratához három ládikót tettek. Az elsőn ez állt: Tudjuk. A másodikon: Vizsgáljuk. A harmadikon: Hisszük. Nem mindig értettek egyet, melyik állítás hová tartozik, de többé nem rejtették el a különbséget.

A fonat mélyén Az igazság keresése megkülönbözteti a bizonyítékot, a feltételezést és a hitet.

Kérdés a körhöz Melyik fontos kijelentésedet kellene másik „ládikóba” áttenni?

Kulcsszálak Határfény; tudás és hit

14. A térkép széle

A fiatal térképész hatalmas térképet készített a királyságról. Hegyet, falut, hidat, erdőt mind berajzolt. A lap szélénél azonban megállt. „A térkép itt ér véget” — mondta, és vastag fekete vonalat húzott.

Évek múlva egy utazó érkezett távoli vidékekről. Megmutatta, hogy a fekete vonalon túl folyók és városok vannak. A térképész megsértődött: „Akkor az egész munkám hibás?”

Az utazó a lapra nézett. „Nem. Csak nagyobbnak hitted a lapot a világnál.”

A térképész letörölte a fekete vonalat, és halványan odaírta: „Innen még nem ismerjük.” A következő térképén sem hagyta el a határt, de nem nevezte többé a világ végének.

Tanítványai később azt kérdezték, mikor lesz tökéletes a térkép. „Talán soha” — felelte. „De minden új helyes vonal segíthet, hogy kevésbé tévedjünk el.”

Azóta a városi iskolában a legjobb tanulónak nem azt a címet adták, hogy „Mindentudó”, hanem azt: „Aki tudja, hol ér véget a térképe.”

A fonat mélyén A megismerés alázata nem tudatlanság, hanem pontosabb tájékozódás.

Kérdés a körhöz Hol tévesztetted össze a saját tudásod határát a valóság határával?

Kulcsszálak Határfény; végső valóság

15. A négy ablak

Egy nagy teremben négy ablak nyílt négy égtáj felé. A keleti ablakból a felkelő nap látszott, a nyugatiból a folyó, az északiból a hegy, a déliből a kert. Négy utazó lépett be, és mindegyik azt állította, hogy az ő ablaka mutatja meg a világ igazi arcát.

A ház gazdája megkérte őket, hogy cseréljenek helyet. Az első csodálkozva nézte a folyót. A második először látott havat a hegyeken. A harmadik meglátta a kert gondozóját. A negyedik rájött, hogy a nap útja nem a házhoz igazodik.

„Most már mind egyetértetek?” — kérdezte a házigazda.

„Nem” — mondták. „Van, amit még mindig másként látunk.”

„Akkor mi változott?”

„Már nem mondjuk, hogy az ablakunk maga az egész világ.”

A házigazda később minden ablak alá ugyanazt írta: „Nézz ki, de ne zárd be a többit.”

A négy utazó megőrizte saját útját, de amikor a tető beázott, együtt javították meg. Mert a ház közös volt, akkor is, ha a kilátásuk különbözött.

A fonat mélyén A vallási hagyományok közös bölcsessége érték, különbségeik eltüntetése nélkül.

Kérdés a körhöz Tudsz-e valamely idegen hagyományból értéket tanulni anélkül, hogy magadévá kellene tenned?

Kulcsszálak vallási pluralizmus; közös szentség

16. A szavak nélküli név

Egy gyermek megkérdezte nagyapját: „Milyen Isten?” A nagyapa először hegyet rajzolt. Aztán tengert. Végül csillagos eget. A gyermek minden képre rázta a fejét: „De az nem Isten, hanem hegy, tenger és ég.”

A nagyapa nevetett. „Igazad van. Ezek csak képek arról, amit nem tudok megmutatni.”

Kimentek a kertbe, ahol egy hangya vonult végig a kövön. „Szerinted tudja a hangya, ki építette a házunkat?” — kérdezte a nagyapa.

„Talán csak azt érzi, ha az útjába állunk.”

„Mi is lehetünk így sok mindennel, ami nagyobb nálunk. De vigyázat: a hasonlat nem bizonyítja, hogy a világon túl valaki ugyanúgy él, mint mi. Csak emlékeztet arra, hogy milyen keveset látunk.”

A gyermek egy ideig hallgatott. „Akkor miért adunk neki nevet?”

„Hogy tudjunk beszélgetni a kérdésről.”

„És ha rossz nevet adunk?”

„Akkor újra kérdezünk. A név segít, de nem birtokolhatja azt, amire mutat.”

A fonat mélyén A Teremtő Erő neve a kimondhatatlan valóságra mutató emberi eszköz.

Kérdés a körhöz Milyen fontos dologról beszélsz úgy, mintha a neve teljesen megmagyarázná?

Kulcsszálak Teremtő Erő; istenkép; alázat

V. FONAT — AZ IDŐ ÉS A VÁLTOZÁS

Egyjelen, elmúlás, jóvátétel, mintázatok

17. Az öreg óra és a könyv

Egy órásmester unokája minden nap áthúzott egy lapot a falinaptáron. „A tegnap meghalt” — mondta egyszer. A nagyapja egy regényt adott a kezébe. „Olvasd el a tizedik oldalt.” A gyermek elolvasta. „Most a húszadikat.”

„De a szereplő még nem tudja, mi lesz vele a végén” — szólt a gyermek.

„Te mégis láthatod a könyv végét, ha előrelapozol. A történet szereplője a saját sorain belül él; te egyszerre tarthatod a kezedben a könyvet.”

„Akkor az életünk is ilyen?”

„Nem tudom” — felelte a mester. „De elképzelhetőnek tartom, hogy az időn kívül más értelme van az előbbnek és az utóbbnak. Ettől a te mai döntésed még fontos.”

A gyermek sokáig nézte az órát. „Akkor nem mindegy, mit teszek?”

„Éppen ellenkezőleg. A regényben sem közömbös, hogy egy szereplő megmenti-e a másikat. Csak az olvasó ideje más, mint a történet ideje.”

Az unoka este már nem azt mondta, hogy a tegnap meghalt. Azt mondta: „A tegnap megtörtént. Én pedig ma felelek azért, mit teszek hozzá.”

A fonat mélyén Az Egyjelen tanítása metafizikai lehetőség, nem a mai tettek súlytalansága.

Kérdés a körhöz Mi változna a döntéseidben, ha az idő egészére másként tekintenél?

Kulcsszálak Egyjelen; örök Most

18. A három fa árnyéka

Egy öreg vándor egy tölgy alatt pihent meg, és három különböző korú fát látott egymás mellett. Az első alig volt csemete, a második terebélyes lombot növesztett, a harmadiknak már sok ága elszáradt.

„Melyikük a legértékesebb?” — kérdezte a vándor egy közelben dolgozó fiútól.

„A középső, mert most adja a legtöbb árnyékot” — mondta a fiú.

A vándor rámutatott a csemetére. „Ez lesz majd a következő menedék.” Aztán a kiszáradó fára. „Abban odú lakik. A lehulló ágai táplálják a földet.”

A fiú másnap nem vágta ki az öreg fát, de szakemberrel megvizsgáltatta, hogy veszélyes-e az útra. A korhadt, veszélyes ágat eltávolították, a törzset biztonságosan meghagyták a madaraknak.

Később a vándor újra arra járt. A fiú így szólt: „Megtanultam, hogy az érték nem ugyanaz minden életkorban.”

A vándor bólintott. „És az élet védelme nem mindig azt jelenti, hogy semmi sem változhat. Néha a gondos változtatás őriz meg többet.”

A fonat mélyén Az élet értéke nem a hasznossággal vagy a korral mérhető, a gondoskodás mégis felelős döntéseket kíván.

Kérdés a körhöz Kit vagy mit becsülünk le azért, mert épp nem tud látványos hasznot adni?

Kulcsszálak életvédelem; elmúlás; természet

19. A törött csésze

Egy fiú dühében a falhoz vágta édesanyja kedvenc csészéjét. Reggel összeszedte a darabokat, és azt mondta: „Sajnálom.” Az anyja megölelte, de nem állította, hogy ettől a csésze újra ép lett.

A fiú ragasztót hozott, ám a törésvonal megmaradt. Szégyenében el akarta rejteni a csészét. Az anyja ezt mondta: „Nem kell úgy tennünk, mintha semmi sem történt volna. Nézzük meg, mire használható még, és mit kell megtanulnunk.”

A fiú megjavította, de a csésze többé nem volt biztonságos forró italhoz. Virágot ültettek bele. A fiú pedig megtanult másként bánni a haragjával: segítséget kért, amikor érezte, hogy elveszíti a türelmét.

Évekkel később egy barátja csodálta a virágtartót. „Micsoda szép minta!” — mondta a repedésekre.

A fiú nem felelte, hogy a törés jó volt. „A törés fájt” — mondta. „A javítás viszont megtanított valamire.”

A csészét azóta sem dobták ki. De a fiú tudta: nem minden kárt lehet megjavítani, és a bocsánatkérés nem követelhet automatikus megbocsátást.

A fonat mélyén A jóvátétel nem teszi meg nem történtté a kárt, de felelősséget és változást hozhat.

Kérdés a körhöz Mit tehetsz a kimondott „sajnálom” után ténylegesen?

Kulcsszálak Fonatjavítás; felelősség

20. A folyó, a fa és az ég

Egy rajzoló gyűjteményt készített a természet különös formáiról. A folyó mellékágait lerajzolva a fák koronájára gondolt. A fák ágait nézve a saját tüdejéről tanult képek jutottak eszébe. Egy csillagász pedig megmutatta neki a galaxisok közötti hatalmas szerkezetek térképét.

A rajzoló örömében kijelentette: „Minden egyetlen titkos rajz szerint épült!”

A csillagász megállította. „Vigyázz. A hasonló alak nem bizonyítja, hogy ugyanaz az ok formálta őket. A folyókban víz folyik, a hörgőkben levegő; a galaxisokat pedig más erők rendezik.”

A rajzoló kedvét szegte a figyelmeztetés, de a csillagász folytatta: „A csodálkozásodat ne add fel. Csak tartsd külön a látványt és a magyarázatot.”

Az új rajzgyűjtemény címe ez lett: „A formák rokonsága és különbsége”. A lapok hátára a rajzoló feljegyezte, mi hasonlít, és mi nem.

Így a fák, a tüdő és a csillagok nem veszítették el varázsukat. Éppen a különbségeik tették nagyobbá a kérdést.

A fonat mélyén A mintázatok felismerése inspirálhat, de a hasonlóság nem önmagában bizonyíték.

Kérdés a körhöz Mikor válik a szép hasonlat túl gyors magyarázattá?

Kulcsszálak végtelen mintázat; tudományos alázat

VI. FONAT — A NYITOTT KÖR

Szabadság, közösség, hatalom, szolgálat és a jövő

21. A szál, amely kilépett

Egy Fonatkörben egy asszony hosszú ideig örömmel vett részt. Egy nap azonban azt mondta: „Más úton szeretnék járni. Nem hiszek már abban, amit itt fontosnak tartotok.” Néhány szövtárs megijedt. „Ha elmegy, gyengül a közösségünk” — suttogták.

A Szövér egy kosár fonalat hozott, és megkérte az asszonyt, válasszon egy szálat. „Ha szeretnéd, jelképesen kiveheted a közös fonatból. De a távozásodhoz erre sincs szükség.”

Az asszony kivette a szálat. A fonat kissé lazább lett. „Most már szegényebbek vagytok?” — kérdezte.

„Hiányozni fogsz” — felelte egy barátja. „De nem akarlak magunkhoz kötni. Amit egymásnak adtunk, attól még valóságos volt.”

Egy év múlva az asszony visszalátogatott egy közös faültetésre. Nem csatlakozott újra, és senki nem kérte számon. A fa árnyékában együtt ittak vizet.

„Látjátok?” — mondta a Szövér. „A nyitott kör nem attól gyenge, hogy van kijárata. Attól válik méltóvá, hogy senkit sem tart fogva.”

A fonat mélyén A hit és a közösség szabadsága a távozás feltétlen jogát is jelenti.

Kérdés a körhöz Tudsz-e kapcsolatot megőrizni valakivel, aki már nem osztja a meggyőződésedet?

Kulcsszálak Szállóldás; hit szabadsága

22. A szövér széke

Az első közösségben a Szövérnek egyetlen különleges széket készítettek, aranyszínű lábakkal. Az ünnepen mindenki azt várta, hogy odaüljön. A Szövér azonban megkérdezte: „Miért magasabb ez a szék, mint a többi?”

„Hogy mindenki lássa, ki vezet minket” — felelték.

A Szövér felállította a széket a terem hátsó részébe, majd hozott egy egyszerű ülőalkalmatosságot a körbe. „A feladatom nem az, hogy fölöttetek legyek. Hanem hogy a közös beszélgetésnek rendje legyen.”

Az egyik szövtárs tiltakozott: „De ha mindenki kérdezhet, ki mondja meg, mi az igaz?”

„Amit ellenőrizhetünk, ellenőrizzük. Amit nem, arról őszintén beszélünk. És ha én tévedek, javítsatok ki.”

Másnap egy fiatal nő észrevette, hogy a közös pénzből indokolatlanul drága díszítést rendeltek. A Szövér először bosszankodott, majd az egész közösség előtt visszavonatta a rendelést.

A különleges szék később a bejárathoz került. Idősek és fáradt emberek ültek rá. Így lett először igazán hasznos.

A fonat mélyén A szolgálati szerep nem tesz tévedhetetlenné vagy ellenőrizhetetlenné.

Kérdés a körhöz Milyen jelképes „magas széket” kellene lejjebb tennünk a közösségünkben?

Kulcsszálak Szövér; hatalmi korlátok; Próbér

23. A piaci mérleg

Egy piac kereskedője minden héten adományt vitt a közösségnek. Egy napon így szólt: „Mivel én adom a legtöbbet, szeretnék elsőként beszélni minden Fonatkörön, és az én nevem kerüljön a kapu fölé.”

A közösség pénztárosa megköszönte az adományt, majd megkérdezte: „A pénzedet segítségül szántad, vagy hatalmat szeretnél vásárolni vele?”

A kereskedő megsértődött. „A pénzemből tartjátok fenn a helyet!”

„Fontos segítség” — mondta a pénztáros. „De ha ezért többet érne a szavad, mint másé, a rászorulóknak éppen ott nem maradna hangjuk, ahol meg kellene hallanunk őket.”

A kereskedő dühében egy hónapig nem adott semmit. A közösség szerényebben működött tovább, és nyilvánossá tette bevételeit és kiadásait. A kereskedő idővel visszatért. Ezúttal névtelen adományt hozott.

„Biztos vagy benne?” — kérdezte a pénztáros.

„Igen. Most már azt szeretném, hogy a segítségem látszódjon — ne a nevem.”

A mérleg a piacon maradt. A közösségben pedig sosem mértek emberi méltóságot pénzen.

A fonat mélyén Az adomány nem vásárolhat tekintélyt vagy vallási előjogot.

Kérdés a körhöz Milyen helyzetben tévesztjük össze a hozzájárulás mértékét az emberi értékkel?

Kulcsszálak átláthatóság; egyenlőség

24. A gyermek kérdése

A Fonatkörben a felnőttek az Egységről beszélgettek. Egy gyermek felemelte a kezét. „Ha mindenki egy, akkor miért bántják egymást az emberek?” A terem elcsendesedett.

Egy férfi azt felelte: „Mert még nem értették meg az Egységet.” A gyermek tovább kérdezett: „És aki azt mondja, hogy már megértette, az sosem bánthat mást?”

A felnőttek nem tudtak azonnal felelni. Végül egy asszony így szólt: „Dehogynem. A szép szavak nem védenek meg bennünket a hibáktól. Ezért figyelni kell egymásra, és meg kell állítani a bántást.”

„Akkor szabad nemet mondanom egy felnőttnek is?”

„Igen” — felelte a Szövér. „Ha valami rossz vagy félelmetes neked, kérhetsz segítséget. A közösségben senki sem kérhet titoktartást olyan dologról, amely veszélyeztet téged.”

A gyermek elmosolyodott, de a felnőttek közül néhányan zavarba jöttek. A Szövér ezért a következő alkalmat a gyermekek biztonságának szabályairól tartotta. A kérdés nem zavarta meg a Fonatkört: jobbá tette.

A fonat mélyén A gyermekek és kiszolgáltatottak védelme fontosabb a közösség jó hírének megőrzésénél.

Kérdés a körhöz Milyen kérdést kellene komolyabban vennünk akkor is, ha kényelmetlen?

Kulcsszálak gyermekvédelem; kérdezés; méltóság

25. Az őrzött láng és az üres hely

Egy hideg téli estén a szövtársak körbeültek, és középre gyertyát tettek. A legidősebb közülük így szólt: „Ez jelképezi a lángot, amelyet ránk bíztak.” Egy fiatal fiú megkérdezte: „Mi történik, ha kialszik?”

A nő elfújta a gyertyát. A terem sötétebb lett, de az ablakon beszűrődött a holdfény. „Nézd meg, mi maradt.”

„Mi magunk” — felelte a fiú.

„És a tudás, hogyan lehet újra meggyújtani. Meg az akarat, hogy segítsünk egymásnak.”

A nő ezután a gyertyát egy másik embernek adta. Ő meggyújtotta, majd továbbadta a következőnek. Nem mindenki akarta kézbe venni. Egyesek csak nézték, mások csendben ültek.

Az utolsó szövtárs megkérdezte: „Miért marad középen üres hely?”

„Mert nem tudjuk előre, ki csatlakozik hozzánk, és mit tanulunk még” — felelt a nő.

A fiú másnap a gyertyát visszavitte a boltba, mert törött volt a tartója. Az ünnepen senki nem tartotta szentségtörésnek, hogy inkább biztonságos fényt használtak.

A fonat mélyén A szentség nem a tárgy birtoklása, hanem az élet, a tudás és a közösség megőrzése.

Kérdés a körhöz Mit kell továbbadnunk a jelképeinken túl?

Kulcsszálak lángőrzés; nyitott kör; szertartás

26. A senki által nem látott híd

Két falut szakadék választott el. A régi híd elkorhadt, az emberek pedig egymást hibáztatták. Egy fiatal ács minden reggel kisétált, felmérte a szerkezetet, beszélt a lakókkal, és biztonságos javítási tervet készített. Nem hirdette ki, hogy megmenti a vidéket.

Amikor a munkához sok kéz kellett, mindkét faluból érkeztek segítők. Az ács egyetlen feltételt szabott: aki részt vesz, hallgassa meg a másik falubeliek tapasztalatait is. Így kiderült, hogy a híd egyik oldalán a talaj csúszik, amit csak a túlpartiak figyeltek meg.

A megjavított híd avatására díszes emléktáblát rendeltek volna. Az ács kérte, hogy inkább tüntessék fel rajta a karbantartás idejét és a felelősök nevét. „A híd akkor jó, ha használható marad” — mondta.

Évek múltán senki sem emlékezett, ki tette le az első deszkát. De gyerekek jártak át tanulni, családok találkoztak, betegek jutottak el az orvoshoz.

A híd alatt áramló víz nem tudta, ki alkotta az átkelőt. A két falu életében mégis ott volt a munka nyoma.

A fonat mélyén A legnagyobb alkotás lehet névtelen, közös és folyamatosan gondozott.

Kérdés a körhöz Mi az a „híd”, amelynek megépítéséhez most inkább együttműködés kellene, mint hírnév?

Kulcsszálak Létgyarap; Teremtés; szolgálat

A mesefonás rendje

A szabad felolvasás

Egy történetet egyetlen ember is felolvashat; a Fonatkörben több szereplő is megszólaltathatja. A felolvasás előtt nincs szükség kötelező hitvallásra. A végén rövid csend javasolt.

Az olvasó először kérdezze: „Mi történt?” Csak azután: „Mit jelenthet?” Így a történet nem ürügy lesz kész válaszok felmondására.

A három körkérdés

1. Kinek a helyében volt a legnehezebb dönteni, és miért?

2. Melyik mondatban vagy cselekedetben ismertünk fel teremtő felelősséget?

3. Mi lehet egy kicsiny, szabadon vállalt tett, amely a történetből a mai napunkba átléphet?

A kísérés szabályai

Gyermekekkel és új érdeklődőkkel elsősorban a történetek emberi helyzeteiről beszéljünk. A hitbeli értelmezés lehetőség, nem kötelező következtetés.

Ne kérjünk személyes vallomást vagy traumát a résztvevőktől. Bárki hallgathat, kérdezhet, vitatkozhat vagy távozhat. Az érzékeny témák — üldözés, betegség, halál, bántalmazás — megértő és biztonságos keretet igényelnek.

A szóhoz fűződő felelősség

Ha a mesékből származó gondolatokat megosztjuk, ne állítsuk, hogy tényleges történelmi eseményekről vagy tudományosan igazolt csodákról szólnak. A példázat igazsága erkölcsi és értelmező erejében rejlik.

Ezek a történetek a Teremtő Erő Egyházának eredeti példázatai; a szabad gondolkodást és az élet tiszteletét szolgálják.

A huszonhat tükör tanításmutatója

I. FONAT — A LÁTHATATLAN KAPCSOLAT

01. A két kút — Egyfonat; kölcsönös függés

02. A csillagpor a cipészműhelyben — csillagpor; teremtő munka

03. A harangozó és a szív — test–lélek egysége; felelős segítség

04. A hang, amely nem költözött át — rezgés; látható és láthatatlan; gyász

II. FONAT — AZ ÉLET ŐRZÉSE

05. A mécses a híd alatt — élet szentsége; megelőzés

06. A kertész, aki nem számolt — Élfonat; természetvédelem

07. A kapuőr három válasza — lángőrzés; igazság és élet

08. A néma vendég — együttérzés; méltóság

III. FONAT — A TEREMTŐ KÉZ

09. A kőfaragó ötödik keze — Teremtés; közös alkotás

10. A mag, amely nem nőtt — Csendmag; nem passzív Káosz

11. A gép neve — Érfonat; új értelem; felelősség

12. A lámpakészítő tartozása — Teremfelelősség; technológiai etika

IV. FONAT — AZ IGAZSÁG KAPUI

13. A három könyvtáros — Határfény; tudás és hit

14. A térkép széle — Határfény; végső valóság

15. A négy ablak — vallási pluralizmus; közös szentség

16. A szavak nélküli név — Teremtő Erő; istenkép; alázat

V. FONAT — AZ IDŐ ÉS A VÁLTOZÁS

17. Az öreg óra és a könyv — Egyjelen; örök Most

18. A három fa árnyéka — életvédelem; elmúlás; természet

19. A törött csésze — Fonatjavítás; felelősség

20. A folyó, a fa és az ég — végtelen mintázat; tudományos alázat

VI. FONAT — A NYITOTT KÖR

21. A szál, amely kilépett — Száloldás; hit szabadsága

22. A szövér széke — Szövér; hatalmi korlátok; Próbér

23. A piaci mérleg — átláthatóság; egyenlőség

24. A gyermek kérdése — gyermekvédelem; kérdezés; méltóság

25. Az őrzött láng és az üres hely — lángőrzés; nyitott kör; szertartás

26. A senki által nem látott híd — Létgyarap; Teremtés; szolgálat

Záró szavak

Nem azért mesélünk, hogy a világ egyszerűbbnek látsszék, mint amilyen. Azért mesélünk, hogy az embernek legyen bátorsága belépni a bonyolultságába.

Aki meghallgat egy történetet, talán nem fogja azonnal érteni az Egyfonatot, az Egyjelent vagy a Teremár szavát. De megértheti a segítséget, a jóvátételt, a felelősséget és a szabad távozás jogát. A fogalom később érkezhet. A jó cselekedetnek nem kell várnia rá.

Őrizd az életet. Gyarapítsd az értelmet. Folytasd a Teremtést.

Egyek vagyunk a Teremtésben. És bennünk folytatódik.